

လှိုင်စာပေ

မြပုလဲခင် ခရုအိမ်

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

Concept & Creation: Myat Thu Yu

အပိုင်း (၁)

ပုံရိပ်သစ်

‘လူလေး နာမည်ဘယ်လိုခေါ်သလဲဆိုတာ ဒါတော့ စဉ်းစားမိမယ် ထင်တယ်’

နွေးထွေးသော အပြုံးနှင့် မေးလိုက်သော လူကြီးကို သူကြည့်သည် ။

လူကြီး ဘာတွေပြောနေတာလဲ။

သူ့ခေါင်းထဲ နာကျင်တာ ထုံနေသည် ။

လူတစ်ကိုယ်လုံးလည်း မလှုပ်ချင်။ လေးလံနေသလို ခံစားရသည် ။

ပြုံးတူးကြောင်တောင်နှင့် သူ့အား မေးခွန်း ထုတ်နေဟန်တူသော လူကြီးကို ပြန်ကြည့်နေ လိုက်သည် ။

လူကြီးက ပြုံးကာ...

‘အန်ကယ်လ် မေးတာ မကြားလို့ လား လူလေးနာမည်ကို မေးနေတာ’

သူ ခေါင်းခါလိုက်သည် ။

နာမည်..လူဆိုတာ နာမည်တစ်ခုတော့ ပိုင်ဆိုင်ထားကြသည် ။

ဒါကိုတော့ သူ သိနေသည်။ ။

သို့သော် သူ့နာမည်ကို သူသိမနေခြင်းက ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ရာ
ကောင်းနေသည် ကို သတိ စတင်ပြုမိလိုက်သည်။ ။

‘မင်းကလည်း ကွာ သူ့နာမည်က နောင်ဘွားပေါ့ကွာ၊ ငါ့သားပဲ’

‘ဟင်’

သူ၏ ဘယ်ဘက်မှ အသံတစ်သံ ထွက်လာသည်။ သူ ဘယ်ဘက်သို့
ငဲ့စောင်းကြည့်လိုက် သည်။ ။

မျက်နှာစိမ်းလူကြီးတစ်ဦးကို ထပ်တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ။

‘မင်းကလည်း ကွာ’

ညာဘက်ကလူကြီးက ဟန့်တားသလိုလိုနှင့် ညည်းတွား လိုက်လေ
သည်။ ။

သို့သော် ဘယ်ဘက်က လူညိုထွားကြီးက ညည်းတွားဟန့်တားသံကို
ဂရုမစိုက်ဘဲ သူ့အား ထူးဆန်းသော အကြည့်နှင့် ကြည့်ကာ...

‘သား လူလေး မင်း မှတ်ထား’

သူက ပြူးကြောင်ကြောင်နှင့် လူညိုထွားထွားလူကြီးကို ကြည့်လိုက်
သည်။ ။

‘မင်းနာမည် နောင်ဘွား’

သူ ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ငေးကြည့်နေမိသည် ။ လူညံ့ထွားကြီး
က အားတက်သရောပင်။

‘ငါ့နာမည်က အောင်ချိန်တဲ့ ။ မင်းအဖေပါ။ ပြီးတော့ မင်းမှာ အဘွား
ရှိသေးတယ် ဒေါ်ခါမို့တဲ့ ။ မင်းကို မျှော်နေတယ်၊ ဟေ့ကောင် ထွန်းဆိုင်
သူ့ကို ငါခေါ်သွားလို့ ရပြီလား’

‘ခဏနေပါဦးကွာ၊ သူ နားပါစေဦး’

‘နားလို့ ရမလား တော်ကြာ အမေ လိုက်လာလို့ ညကြီး မင်းကြီး
ချော်လဲနေမှ ခက်လိမ့်မယ်’

‘အေးပါကွာ’

သူ၏ အဖေ ဆိုသော ဦးအောင်ချိန်က သူ့အား တွဲကာ ကုတင်ပေါ်မှ
ဆင်းစေသည် ။

ခေါင်းထဲ နောက်ကျိုကျို ဖြစ်နေသေးသော်လည်း သူ
လမ်းကောင်းစွာ လျှောက်နိုင်လေသည် ။

သို့တိုင်အောင် ဦးအောင်ချိန်က သူ့အား လမ်းလျှောက်တတ်စ က
လေးတစ်ယောက်ကို တွဲခေါ်သလို တွဲခေါ်သည် ။

‘သား အနောင်...မင်း လေးလေးထွန်းကို နှုတ်ဆက်လိုက်ဦး’

အိမ်ဝရောက်မှ ဦးအောင်ချိန်က သူ့ပခုံးကို ပုတ်ကာပြောလိုက်သည်

။

သူ့ကိုပြောနေခြင်းဟု သိလိုက်သော်လည်း သူ့စိတ်ထဲက သူသိနေသ
ည် ။

သူသည် လူ့ဘဝတစ်ခုသို့ ခန္ဓာကိုယ် တစ်ခုနှင့် ယခုမှ ရောက်ရှိလာ

သော လူသားတစ်ဦးနှယ် ဖြစ်နေသည်။ ။

မွေးကင်းစလို ပူခြင်း အေးခြင်း ဆာလောင်ခြင်းလောက်ကိုသာ အာရုံခံစားနိုင်သေးသော လူသားတစ်ဦးကဲ့သို့လည်း မဟုတ်။

အသက်အစိတ်ကျော် သုံးဆယ်နှီးပါး ကျန်းမာသန်စွမ်းသော ယောကျ်ားရင့်မာကြီး တစ်ယောက်၏ ခန္ဓာကိုယ်သစ်သို့ စိတ်သစ်တစ်ခု အသိဉာဏ်သစ်တစ်ခုနှင့် ရောက်ရှိလာခြင်းဟု သာ သူ သဘောပေါက်မိသလို ဖြစ်နေသဖြင့်...

ဦးအောင်ချိန်ကို သူကြည့်လိုက်သည်။ ။ အင်အားကြီးမားသော အပြုံးနှင့် သူ့အား နှုတ်ခမ်းတွန့်ရုံ ပြုံးပြသည်။ ။

တွန့်ရုံကလေး ဆိုသော်လည်း တွန်းအားကြီးလွန်းသဖြင့် သူ၏ အမိန့်ကို မလွန်ဆန်နိုင်သလို သူဖြစ်ရသည်။ ။

‘လေးလေးထွန်း’

ဟုတ်ပြီ ဦးအောင်ချိန်က လေးလေးထွန်းဆိုသဖြင့် သူလည်း လေးလေးထွန်းဟု နာမ်စား ပြုလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ။

‘ဟင်’

လေးလေးထွန်းဟု သူနာမ်စားပြုလိုက်သဖြင့် ဝမ်းသာအားရပုံ ပေါက်သွားသည့် လူကြီး၏ မျက်ဝန်းရိပ်ဝယ် အံ့အားသင့်သော အရိပ်ပါ ယုက်နွယ်သွားလေသည်။ ။

‘တူလိုက်တာကွာ မယုံနိုင်စရာဘဲ’

‘ကျေးဇူးပဲ သူငယ်ချင်းရာ သွားမယ်ကွာ’

‘အေး ငါလည်း မနက်လင်းရင် လာခဲ့ဦးမယ်’

သူ နှုတ်မဆက်ရသေး။

သို့သော်...

နှုတ်က သူ ဘယ်က လာပြီး ဘယ်သွားရမည်မှန်း မသိသေးသဖြင့်
ဘာမှ မပြောတာဘဲ ကောင်းသည် ဟု တွေးမိကာ ရေငုံနှုတ်ပိတ်ပင် နေ
လိုက်သည် ။

သူ့အဖေဟု သတ်မှတ်ရမည်ဖြစ်သော ဦးအောင်ချိန် တွဲခေါ်ရာသို့ သူ
လိုက်ပါလာသည် ။

သဲသောင်ခုံကြီးက လရောင်အောက်ဝယ် ဖွေးဖွေးလှုပ်နေသည် ။

ပွပ္ဖုရွရွကလေးကို သူ ခြေဖဝါးနှင့် ထိတွေ့မိလေသည် ။

‘ဪ ရော့ သား စီး’

သူ့ခြေထောက်၌ ဖိနပ်မပါခြင်းကို ဦးအောင်ချိန်က သတိပြုမိလိုက်ပုံ
ရသည် ။ ဖိနပ်ကို ချွတ်ကာ သူ့ရှေ့သို့ တွန်းပို့လိုက်သည် ။

‘ရပါတယ် ကျွန်တော် မစီးချင်ဘူး’

သူငြင်းဆန်လိုက်သည် ။

‘ဖေဖေပဲ စီးပါ’

ဟု သူဆက်ပြောချင်သော်လည်း သူ့အဖေမှ ဟုတ်ရဲ့ လား ဟူသော
မေးခွန်းက သူ့ခေါင်းထဲ ဝင်ရောက်နေသော မေးခွန်းများ အနက်
တစ်ခုဖြစ်သည် ။

‘သားပဲ စီးပါကွာ ဖေဖေက လျှောက်နေကျကွာ ဖိနပ်မပါဘဲ လျှောက်
ရတာ ပိုသဘောကျတယ်’

‘ကျွန်တော်လည်း ဒီတိုင်းပဲ လျှောက်ချင်တယ် သဲလေးတွေက မွမ္မရွ

ရွလေး’

သူ၏ ခံစားမှုကို သူ စတင်ထုတ်ဖော်လိုက်သည်။ ။

ဦးအောင်ချိန်က သဘောကျသွားသည်။ ။

‘ဟုတ်တယ် သား ဖေဖေနဲ့ မင်းနဲ့ ဘောလုံးကန်နေကျလေ
မင်းခေါင်းက ဒဏ်ရာ သက်သာရင် တစ်ပွဲလောက် အကဲစမ်းလိုက်ချင်
တယ်’

သူ စဉ်းစားသည်။ ။

သည် လောက်ကျယ်ဝန်းသော သဲသောင်ပြင်ကြီးဝယ် သူ တကယ်ပဲ
ဘောလုံး ကစားဖူးသလား။

ရေးရေးတောင် မမှတ်မိပါလား။

‘ဒီလိုလုပ် မင်းတစ်သက် ဖေဖေတစ်သက် စီးမယ်’

သူ သဘောကျသွားသည်။ ။

သူ့ခြေတစ်ဘက်၌ ဖိနပ်တစ်ဖက်စွပ်လိုက်သည်။ ။ ဘယ်ဘက်ခြေ
ထောက် ဖြစ်သည်။ ။

ဦးအောင်ချိန်က ကျန်ညာဘက်ဖိနပ်ကို စွပ်လိုက်သည်။ ။

‘ဟုတ်လား လာပြန်စို့ မင်းအဘွားမျှော်နေလိမ့်မယ်’

ဦးအောင်ချိန်က ဘယ်လက်ဖြင့် သူ့ပခုံးကို သိုင်းဖက်ကာ လရောင်
ဆမ်းထားသော ငွေသောင်ခုံကျယ်ကြီးသို့ လျှောက်လှမ်း လိုက်လေသည်

။

သူ ဦးအောင်ချိန်ကို ငဲ့စောင်းကြည့်လိုက်သည်။ ။

ဦးအောင်ချိန်၏ မျက်ဝန်းနှစ်ဖက်၌ ရွန်းလက်တောက်ပမှုက
ကောင်းကင်ထက်က ရွမ်းမြဲမြဲ ပြည့်ဝန်းနေသော
လမင်းကြီးထက်လည်းကောင်း၊ မှီတိတုတ်မှီတိတုတ် ကြယ်တာရာ
လေးများ ထက်လည်းကောင်း ပိုမိုတောက်ပနေသည်။ ။

ထိုတောက်ပမှုများက...

မျှော်လင့်ချက်၏ တောက်ပမှုလား၊ မေတ္တာရောင်၏ တောက်ပမှုများ
လား...

တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပင် သူမမှတ်မိ။

‘သား မှတ်မိသေးလား မင်းနဲ့ ဖေဖေ လသာသာမှာ စွန်လွတ်ရင်း စွန်
ကြိုးဖြတ်ကြတာလေ’

သူ စွန်လွတ်ဖူးသူလား မလွတ်ဖူးသလားကိုပင် မမှတ်မိ။ သူ ပြူးတူး
ကြောင်တောင်နှင့် ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။ ။

စဉ်းစား၍ မရ။

စွန်လွတ်ဖူးသလား စွန်ကြိုးကိုင်ဖူးသလား။

‘အေး အေး မမှတ်မိသေးရင်နေ နေ၊ မင်း နေကောင်းသွားမှ
ပြန်ပြိုင်ကြရအောင်’

‘ဘယ်သူနိုင်သလဲ’

ဒီစကားကိုတော့ သူ မေးမိလေသည်။ ။

ဦးအောင်ချိန်ကို သူ အဖေဟု ခေါ်ခဲ့သလား ဖေဖေဟု ခေါ်ခဲ့သည်
လား၊ သို့တည်းမဟုတ် ဒယ်ဒီဟု ခေါ်ခဲ့သည် လား ဆိုတာကို မမှတ်မိ။

ဘာဖြစ်လို့ သူမှတ်ဉာဏ်တွေ ပျောက်ဆုံးနေရသနည်း။

‘ဟတ် ဟာ မင်းပဲ နိုင်တာပေါ့ ငါ့သားရ၊ ဒါပေမဲ့ မင်း မနိုင်တာ တစ်
ခုတော့ ရှိတယ်’

‘ဘာလဲ’

‘ဘောလုံး ပိုင်နယ်တီ ဂိုးဖမ်းတာလေ ငါက မင်းကန်လိုက်တဲ့ ဘော
လုံးမှန်သမျှကို တစ်လုံးမှ အလွတ်မပေးတန်း နိုင်ခဲ့တာချည်းပဲ မှတ်မိ
သေးလား’

သူ အားနာစွာဖြင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်ချင်သော်လည်း ညိတ်၍ မရ။

သူ ဘာဆိုဘာမှ မမှတ်မိ။

ရှင်းရှင်းပြောရလျှင် ဦးအောင်ချိန်ကို သူ့ဖခင် ဟုတ်မဟုတ်ကိုပင် စ
ဉ်းစား၍ မရသေး။ စိတ်ထဲ၌ စိမ်းကားနေသည် ။

သူစိမ်းတစ်ယောက်လိုပင် ခံစားနေရသည် ။

ထို့အတူ ဦးအောင်ချိန် ခေါ်ခိုင်းသဖြင့် ခေါ်လိုက်ရသည့် လေးလေး
ထွန်း ခေါ်ဦးထွန်းဆိုင် ဆိုသော လူကြီး။

ဒါလည်း မျက်နှာစိမ်းပဲ လူစိမ်းပဲ။

သူနှင့် အရာရာသည် စိမ်းကားနေသော်လည်း ..

လှိုင်းပုတ်သံ။

လှိုင်းခေါင်းဖြူဖွေးဖွေးတို့ တလိမ့်လိမ့် တက်လာသော အဆုံးအစမ

ရှိ ပင်လယ်ပြင်ကြီး ကိုတော့ သူ ရင်းနှီးနေသလို ခံစားနေရလေသည်။ ။

‘သား လူလေး အဘွားက အသက်ကြီးပြီ လူလေးကို မြင်ရင် အရမ်း ဝမ်းသာ ဝမ်းနည်းဖြစ်ပြီး ငိုကြွေးလိမ့်မယ် အဲဒီအခါ မင်း အလိုက်အထိုက် နေပေးပါ။ အဲ ကံကောင်း ထောက်မစွာနဲ့ မင်းအဘွား အိပ်ပျော်နေရင်တော့ မင်းစိတ်သက်သာသွားပြီပေါ့’

သူ ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ။

လက အတော်မြင့်နေသည်။ ။ သူ့လက်၌ လက်ပတ်နာရီ ရှိမနေသော်လည်း အချိန်ကတော့ သန်းခေါ်ကျော်နေပြီဟု ခန့်မှန်းမိလေသည်။ ။

ဒီအချိန်ဟာ သက်ကြီးခေါင်းချဟု ဆိုသော လူကြီးတွေ အိပ်ချိန်ပဲ။

ဖခင်ဆိုသော ဦးအောင်ချိန် တစ်ယောက်၏ မေးခွန်းတွေနှင့်တောင် စိတ်ပင်ပန်းလှပြီ။ နောက်ထပ် အသက်ခပ်ကြီးကြီး အဘွားကြီးတစ်ယောက်နှင့် ထပ်မံ ရင်ဆိုင်ရဦးမည် ဆိုပါက...

တွေးရင်း စိတ်ထဲမွန်းကြပ်ကာ ခေါင်းပင် နောက်ကျိလာသည်။ ။

ဘုရားသိကြား မ,လို့ အဘွား ဆိုသူ အိပ်နေပါစေဟု သူ့စိတ်ထဲကြိတ်၍ ဆုတောင်းမိလေသည်။ ။

သူ ကံကောင်းခြင်းလား ဆုတောင်းပြည့်ခြင်းလား မသိနိုင်။ ကမ်းပါးကို မေးတင်ကာ ဆောက်ထားသော ရဲတိုက်ဆန်ဆန် အိမ်ကြီး တစ်လုံးကို မြင်တွေ့လိုက်ရသောအခါ သူ တအံ့တဩ ငေးမိလေသည်။ ။

‘မင်း ဆောက်ခိုင်းလို့ ဆောက်ရတဲ့ အိမ်လေကွာ မှတ်မိသေးလား၊ မင်းငယ်ငယ်ကတည်းက စိတ်ကူးယဉ်ဆန်တဲ့ ကောင် ကတ်တလောက် တွေထဲ ရဲတိုက်ပုံအိမ်တွေကို ပြုပြုပြီး ဆောက်ခိုင်းတာ။ ဒါနဲ့ ကျောက်ဆောင်အမာခံရှိတဲ့ ဒီဘက်ပိုင်းမှာ လာဆောက်ရတော့ ရွာနဲ့ နည်းနည်း

လှမ်းတာပေါ့’

ဒါလည်း သူ မမှတ်မိ။

သို့သော် သူ သဘောကျလေသည်။

သူ ပထမဆုံး မေးခွန်းတစ်ခုတော့ ထုတ်မိလေသည်။

‘အဲဒီအိမ် ဖေဖေ ဆောက်တာလား’

‘ဟတ် ဟား ငါလိုဆယ်တန်းတောင် မအောင်တဲ့ ကောင်က ဘယ် ဆောက်နိုင်မှာ လဲ၊ ရန်ကုန်က အကောင်းဆုံးဗိသုကာ ပညာရှင်ကိုရှာ လိုချင်တဲ့ ပုံစံကို ဆွဲခိုင်းပြီး ဆောက်ခိုင်းတာပေါ့။ မင်းဆိုတဲ့ ကောင်က လိုချင်တာဆို ရမှ ၊ ရအောင်လည်း ဖြစ်လာတာကိုး၊ အိမ်လိုချင်ပြီဆို အဲ ဒီနှစ်မှာ ကျလိုက်တဲ့ ငါး ပုဇွန်တွေ ပြောမနေနဲ့ စက်လှေတွေ အများကြီး ငှားယူရတဲ့ အဖြစ်မျိုးတောင် ဖြစ်တယ်၊ နောက်ပြီး မင်းဦးကြီး ဒေဝရှိ တာလည်း ပါတယ်’

နောက်ထပ် နာမည်တစ်ခု ထပ်တိုးလာပြန်ပြီ။

‘မင်းဦးကြီးဒေဝ တဲ့ ’

နောက် သူ ဘယ်နှယောက်လောက်ကို ထပ်မှတ်၍ မှတ်မိအောင် ကြိုးစားရဦးမည်ကို မသိနိုင်သေးပေ။

လူတွေကို အသာထားလိုက်တော့။

ယခု သူရောက်နေသော နေရာကိုတော့ သူသိထားသင့်ပြီဟု ယူဆ လိုက်ရာ...

‘ဖေဖေ’

ကျောက်လှေကားထစ်များကို စတင်တက်ရန် တာစူနေသော ဦး

အောင်ချိန်၏ ခြေလှမ်းသည် တုံ့ခနဲရပ်သွားပြီး သူ့အား ရွန်းရွန်းစားစား ကြည့်လေသည်။ ။

‘ဟေ’

‘ဒါ ရွာလား မြို့လား’

‘ရွာကြီးလေ သား ငွေသောင်ယံရွာကြီးပေါ့’

‘ဪ’

‘သား ခေါင်းကို ထိခိုက်မိတဲ့ ဒဏ်ရာကြောင့်လား မှတ်ဉာဏ်တွေ နည်းသွားတာလို့ ထွန်းဆိုင်က ပြောတယ်၊ အတိတ်မေ့တယ် ဆိုလား ဘာ ဆိုလားပဲ၊ နောက် တဖြည်းဖြည်း သတိရလာ လိမ့်မယ်တဲ့ ၊ ကဲ လာ ဖြည်းဖြည်းတက် ခေါင်းမူးသေးလား’

‘အုံ့နေတယ်’

‘အဖေ့ကိုတွဲလေကွာ’

‘ရပါတယ် ဖေဖေ’

ယောက်ျားရင့်မာကြီး ဖြစ်သော သူသည် ယခုမှ လောကကြီးကို ရောက်စလှူလို ယောင်တိ ယောင်ချာဖြင့် မြင်မြင်သမျှ ကြားကြားသမျှတို့ သည် အသစ်အဆန်းဖြစ်နေလေသည်။ ။

ကျောက်လှေခါးအထစ် ၁၈ ထစ် အဆုံး၌ ၅ ပေအကျယ်၊ ၈ ပေအမြင့်ရှိသော သံပန်းတံခါးနှင့် ကနုတ်များ ကြိုးများ ထိုးထားသော ကျွန်းတံခါးကြီးကို လှပ ခန့်ညားစွာ တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။ ။

ဦးအောင်ချိန်က ဂျာကင်အင်္ကျီ အိတ်ကပ်ကို လက်နှိုက်လိုက်သည်။ ။

သော့တစ်တွဲပါလာသည်။ ။

သံပန်းတံခါးကို ဖွင့်လိုက်ပြီး ကျွန်းတံခါးသော့ကိုပါ ဆက်ဖွင့်လိုက်သည်။ ။

ညအိပ်မီး အပြာရောင်လေးများကို ထွန်းထားသည်။ ။ နံရံဆေးရောင်ကလည်း ကြည်ပြာနုလေး ဖြစ်နေသည်။ ။ ပင်လယ်ပြင်ထဲ ရောက်နေသလို ခံစားရသည်။ ။

‘ရှုး မင်းအဘွား အိပ်နေပြီ လာ သား’

ဦးအောင်ချိန်သည် အမေကိုချစ်ကာ အလေးထားပုံရသည်။ ။

ဦးအောင်ချိန် အသက်သည် ၆၀ ဝန်းကျင်လောက် ရှိမည်ဟု သူခန့်မှန်းမိသည်။ ။ သို့ဆိုလျှင် ဦးအောင်ချိန်၏ အမေ သူ့အဘွားဆိုသူ အသက်သည် အနည်းဆုံး ၈၀ တော့ ကျော်နေရမည်။

အသက်ကြီးသူတို့ ကို လေးစားကာ ကရုဏာထားရမည်ဟု သူသဘောပေါက်မိသည်။ ။

သူသည် ပါကေးများ ခင်းထားပြီး ပေါ်လစ်များ ပြောင်လက်နေသော ကြမ်းပြင်ထက် ခပ်ဖွဖွလေး နင်းကာ ဦးအောင်ချိန်နောက် လိုက်ပါခဲ့လေသည်။ ။

ထမင်းစားခန်းဟု သိလိုက်ရသည်။ ။

ရှစ်ယောက်ထိုင် ကျွန်းစားပွဲရှည်ကြီး၌ ကနုတ်ချယ် ကုလားထိုင်ရှစ်လုံး သူ့နေရာနှင့်သူ ရှိနေသည်။ ။

‘သား သောက်မလား’

သူ သောက်တတ်သည် ထင်သည်။ ။

ဦးအောင်ချိန်က သောက်မလားဟု မေးခြင်းကိုလည်း သူ အလိုလိုသိ

နေပါလား။

ခေါင်းက မူးနောက်နောက် ဖြစ်နေသဖြင့် ခုချိန်မျိုး ဘီယာ ထပ်မ
သောက်ချင်။ အမူးပြေ လန်းဆန်းစေရန် ကော်ဖီခါးခါးတစ်ခွက်သာ ထ
ပ်သောက်ချင်သည်။ ။

‘ကော်ဖီခါးခါးပဲ သောက်မယ်’

သူ့နှုတ်က ပထမဦးဆုံးအကြိမ်အဖြစ် သူ့ဆန္ဒကို ထုတ်ဖော်လိုက်သ
ည်။ ။

နောက် သူ ဧည့်ခန်းသို့ ပြန်ထွက်ခဲ့သည်။ ။ ဧည့်ခန်းရှိ ဆိုဖာဆက်တီ
ပေါ်၌ လှဲလျောင်းလိုက်သည်။ ။

ခန္ဓာကိုယ်ကြွက်သားများကို ဖြေလျော့လိုက်သည်။ ။

ထမင်းစားခန်း၌ အရက်ဘားလိုလို သဏ္ဌာန်ရှိနေသော နေရာတွင်
သူ့ကိုကျောခိုင်းကာ ကော်ဖီဖျော်နေသော ဦးအောင်ချိန်က သူ့အား တစ်
စုံတစ်ရာကို ပြောနေသည်။ ။ ဘာပြောမှန်း သူမကြား။

သူခန့်မှန်းမိသည် က သူ့အား မှတ်မိလာစေရန် သူလုပ်ခဲ့သမျှ
အကြောင်းအရာလေးတွေကို အစဖော်ပေးနေခြင်း ဖြစ်သည် ဟု ...

သို့သော် သူ့နားထဲ လှိုင်းပုတ်သံများ ကြားနေရပြီး လူတစ်ကိုယ်လုံး
လည်း လှိုင်းလုံးကြားထဲ လိမ့်နေသလို ခံစားလိုက်ရပြီးနောက် မျက်
တောင်များ မှေးစင်းကာ အိပ်ပျော်သွားလေသည်။ ။

ဦးအောင်ချိန် သားဖြစ်သူအကြိုက် ကော်ဖီခါးခါးတစ်ခွက်ကို စိတ်တိုင်းကျစေရန် အကြိမ်ကြိမ် မြည်းလိုက်သည်။ ။

၁၀ နှစ်ဆိုသော ကာလသည် တိုတောင်းလွန်းလှသည်။ သူတို့ အတွက် မနေ့ကလိုလို တစ်နေ့ကလိုလို ခံစားနေရဆဲ ဖြစ်သည်။ ။

‘မင်းအကြိုက်ကို ဖေဖေ တစ်နေ့မှ မမေ့ဘူး၊ သားအနောင် မင်းအတွက် ဖျော်မပေးရ ကတည်းက ဖေဖေလည်း မသောက်ဖြစ်ဘူးကွ’

‘.....’

သားဆီက ခွန်းတုံ့ပြန်သံ မကြားရ။

သား စဉ်းစားနေမှာ ပါ။

သား မပြောနှင့် သူတို့ တောင် တွေဝေနေရသည်။ ။ ၁၀ နှစ်ဟူသော အိပ်မက်ဆိုး ကာလရှည်တစ်ခုကို သူတို့ မိသားစု အသိုင်းအဝိုင်းကြားဝယ် ဖျောက်ဖျက်ပစ်လိုက်ကြဖို့ ကြိုးစား နေထိုင်ကြဆဲ ကာလဖြစ်သည်။ ။

‘မင်းအဘွားကဆို ကော်ဖီပုလင်းတွေကို ဘယ်သူ့ကိုမှ ပေးမတိုက်ဘူး၊ သူလည်း မသောက်တော့ဘူး၊ သူ့အတွက် အားရှိအောင် မိုင်လိုပဲ သောက်တယ်၊ သူက အသက်ရှည်ချင်တယ်တဲ့ ၊ ဒါကလည်း မင်းပြန်အလာကို မျှော်လင့်နေလို့ပဲ’

ပြောပြောဆိုဆို သားအတွက် သူ ကြိုက်သော နက်စ်ကော်ဖီတစ်ခွက်ကို သကြားမပါ နို့ဆီနှင့်သာ ဖျော်ပြီး နောက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။ ။
သားဖြစ်သူထံမှ တုံ့ပြန်သံမကြားရခြင်းကို ချက်ချင်း သဘောပေါက်သွားလေပြီ။

သားဖြစ်သူက ၃ ယောက်ထိုင်ဆိုဖာကြီးဝယ် ခပ်လျှောလျှောလေး ထိုင်ရင်း အိပ်ပျော်နေရှာသည်။ ။

‘ဟောဗျာ ဒီကောင်’

ဦးအောင်ချိန်သည် ကော်ဖီခွက်ကို စားပွဲပေါ်တင်လိုက်ပြီး သားဖြစ်သူကို စိုက်ကြည့်ရင်း မျက်ရည်များက ရစ်ဝဲလာသည်။ ။

လွန်ခဲ့သော ၁၀ နှစ်ကျော်က အကြောင်းတရား တစ်ခုကို လက်မခံနိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။ ။

ဒါ သူ့သား နောင်ဘွားပါ။

နောင်ဘွားမှ နောင်ဘွားအစစ်။

မေးကောက်ကောက်၌ အက်ကွဲကြောင်းကလေးပါ ပါသော သား၏ ခန့်ညားသော လှပမှုက လူ ၁၀၀ မှာ တစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ ရှားပါးလွန်းလှသည်။ ။

ခူနက်ကောင်အလား ထူထဲနက်မှောင်သော မျက်ခုံးနှင့် ပေါ်လွင်သော နှာတံ၊ အိပ်ပျော်နေသဖြင့် စင်းကျနေသော မျက်တောင်နက်များက ခပ်ရှည်ရှည်။ နိုးထချိန်၌ ထိုမျက်တောင်ရှည် ခပ်စင်းစင်းအောက်က ဆွဲဆောင်မှု ရှိသော မျက်ဝန်းတောက်တောက်ကို သူ့အဘွားက ‘ကြာမျက်လုံး ဟွန်း..ရည်းစားများ မဲ့ကောင်’ဟု ချစ်စနိုး အပြစ်တင်သော ထောပနာ ပြုနေကျ ဖြစ်သည်။ ။

‘သား အနောင်ရယ်’

ယောက်ျားကြီးတန်မဲ့ မျက်ရည်များ စီးကျ လာလေသည်။ ။

ခွေခွေခေါက်ခေါက် ဖြစ်နေသော သားဖြစ်သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို ပွေ့ချီရန် သူ မနိုင်တော့သဖြင့် အသာအယာပင် သက်သောင့်သက်သာ အိပ်စက်နိုင်ရေးကို ဆိုဖာပေါ်တင်ထားသော ကျောမှီလုံးများ ဖြင့် ခေါင်းအုံးဖန်တီးပေးပြီး ခန္ဓာကိုယ်ကို အလျားလိုက် တင်ပေးလိုက်သည်။ ။

‘ဪ တကယ့်ကို လူကြီးလုံးလုံး ဖြစ်နေပါကောလား’ ဟု နှုတ်မှ မ ချီတင်ကဲ ရေရွတ်ရင်း တန်းလန်းကျနေသော ခြေထောက်ကို ဆိုဖာပေါ် တင်ပေးလိုက်တော့ ဘယ်ဘက်၌ သူ့ဖိနပ်ပါနေသည်။ ။

‘ဒီကောင် ငယ်ငယ်ကလိုပဲ၊ ဖိနပ်ကို မြဲအောင်စီးပြီး အဖေနောက် တ ကောက်ကောက် လိုက်ချင်တဲ့ ကောင် ဟား’

ဦးအောင်ချိန်က ဖိနပ်ကို အသာချွတ်ပြီး ကြမ်းပြင်၌ ချထားလိုက်သ ည် ။

သူ့ညာဘက်မှ ဖိနပ်ကိုပါ ယှဉ်တွဲချွတ်ထားလိုက်သည်။ ။ နောက် အိပ် ခန်းတွင်းဝင်ကာ ဝှမ်းစောင်တစ်ထည် ထုတ်ယူ လာပြီး သားအပေါ် လွှမ်းခြုံပေးလိုက်သည်။ ။

သားသည် အနည်းငယ် လူးလွန့်သွားသည် မှ အပ နှစ်မြိုက်စွာ အိပ် မောကျလျက်ရှိသည်။ ။

သူ သားမျက်နှာကို တစ်မိမိမိကြည့်နေမိသည်။ ။

ဘယ်လိုပဲကြည့်ကြည့် သူ့သား နောင်ဘွားမှ နောင်ဘွားအစစ်ပါပဲ။

လွန်ခဲ့သော ဆယ်နှစ်ကျော်ခန့်က အဖြစ်အပျက်သည် အိပ်မက်ဆိုး တစ်ခုပါ။ ယခု အိပ်ရာမှ နိုးထလာချိန် ဖြစ်သည်။ ။

အိပ်မက်ဆိုးမှ လွန်မြောက်လေသည်။ ။

သူတို့ ၏ ရင်နှစ်သည်းချာ တစ်ဦးတည်းသော သားလေး ရေထဲက ပြန် လာပြီ။ အမေသိလျှင် ဘယ်လောက် ဝမ်းသာ လိုက်လေမည်နည်း။

ဦးအောင်ချိန် မအိပ်။ သား မသောက်ဖြစ်သော ကော်ဖီခွက်ကို သော က်ရင်း သားရှေ့တည့်တည့် ဆက်တီမှာ ထိုင်ကာ သားဖြစ်သူကို ထပ်မံ

ပျောက်ဆုံးသွားမှာ စိုးကြောက်သည့် အလား ဂရုတစိုက် စောင့်ကြည့်နေ
လေသည်။ ။
